

STANISŁAW ZIELIŃSKI (1912-1984)

Urodził się 6 kwietnia 1912 roku w Głogówku. Syn Marcina i Marii z domu Wichłacz. W 1926 roku ukończył siedmioklasową Szkołę Powszechną, a następnie w 1929 roku trzyletnią Doksztalcającą Szkołę Przemysłową w Gostyniu. Od 1927 roku jako uczeń praktykował w zawodzie stolarza w warsztacie A. Eitnera. W 1930 roku złożył egzamin czeladniczy, a 13 sierpnia 1938 roku mistrzowski.

5 października 1933 roku został powołany do czynnej służby wojskowej i wcielony do kompanii łączności 17. Dywizji Piechoty w Gnieźnie. 20 sierpnia 1935 roku w stopniu kaprała przeniesiono go do rezerwy. Do 1937 roku pracował w miejscowych firmach, m.in. w zakładzie Grzymisławskiego. Następnie usamodzielniał się i otworzył warsztat stolarski w Gostyniu, który prowadził do wybuchu II wojny światowej. Od 1935 roku do 1939 roku był dwukrotnie na sześciotygodniowych ćwiczeniach rezerwy w 3. batalionie łączności w Poznaniu (Cytadela) i w Centrum Wyszkołenia Łączności w Zegrzu. 16 maja 1939 roku zawarł związek małżeński z Czesławą Musiał. Miał pięcioro dzieci. 24 sierpnia tegoż roku został zmobilizowany ponownie do 17. Dywizji Piechoty, z którą brał udział w wojnie obronnej. Walczył m.in. pod Kutnem, Sochaczewem, nad Bzurą i w Puszczy Kampinoskiej. Na przedpolach Warszawy dostał się do niewoli niemieckiej. Przebywał w przejściowym obozie jenieckim w Żyrardowie, skąd 28 września zbiegł i 2 października powrócił do Gostynia.

Podczas okupacji niemieckiej pracował w warsztatach, m.in. w Cukrowni i w Union – Zeis – Werke w Gostyniu. Po zakończeniu wojny, do końca 1948 roku prowadził własny warsztat stolarski. 1 stycznia 1949 roku przystąpił do spółki stolarskiej z Marianem Szumińskim, prowadząc wspólny warsztat do 31 października 1950 roku. W tymże roku był inicjatorem i jednym ze współzałożycieli Rzemieślniczej Spółdzielni Pracy Stolarzy, w której objął stanowisko prezesa. W 1964 roku po powtórnym, ale już trwałym połączeniu ze Spółdzielnią Pracy Zabawkarzy (Spółdzielnia Pracy „Pallas”), pracował w niej na stanowisku zastępcy prezesa do spraw technicznych.

Obok pracy zawodowej zaangażowany był w życie społeczne środowiska gostyńskiego. Od 1945 roku był wieloletnim wiceprzewodniczącym Komitetu Miejskiego Stronnictwa Demokratycznego, przewodniczącym Koła w Spółdzielni, a w latach 1948-1950 członkiem Komitetu Wojewódzkiego w Poznaniu. Od 1946 do 1952 roku był członkiem Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Gostyniu (przewodniczący Komisji Zdrowia i Opieki Społecznej). Radny Wojewódzkiej Rady w Poznaniu (1956-1964). W latach 1948-1958 był radcą Izby Rzemieślniczej w Poznaniu, a w latach 1963-1982 przewodniczącym Rady Banku Spółdzielczego w Gostyniu. Od 1945-1950 roku – starszy Cechu Stolarzy i Rzemiosł Drzewnych w Gostyniu. Był wieloletnim ławnikiem Sądu Powiatowego w Gostyniu oraz prezesem chóru klasztornego „Palestrina”.

Zmarł 5 grudnia 1984 roku i pochowany został na cmentarzu parafialnym w Gostyniu.

Posiadał odznaczenia: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (12.12.1980), Medal „Za udział w wojnie obronnej 1939”, Srebrny Krzyż Zasługi (22.07.1956), Medal „Za Zasługi w rozwoju Banków Spółdzielczych Województwa Poznańskiego” (11.03.1975), Medal 10-lecia PL (22.02.1955), Medal „Zwycięstwa i Wolności 1945” (22.12.1976), Odznakę Grunwaldzką (22.07.1973), Złotą Odznakę „Banku Gospodarki Żywnościowej” (3.07.1974), Odznakę „Zasłużony Działacz Ruchu Spółdzielczego” (2.07.1966), Odznakę 25-lecia Stronnictwa Demokratycznego (15.11.1971), Odznakę Honorową „Za Zasługi dla rozwoju Województwa Poznańskiego” (7.07.1973).

Informacja: Maria Zielińska – zbiory prywatne. Związek Kombatantów Rzeczypospolitej Polskiej i Byłych Więźniów Politycznych Koło Gostyń, *Ankieta personalna ZBoWiD*, Spółdzielnia Pracy „Pallas”, *Akta osobowe Stanisława Zielińskiego*.